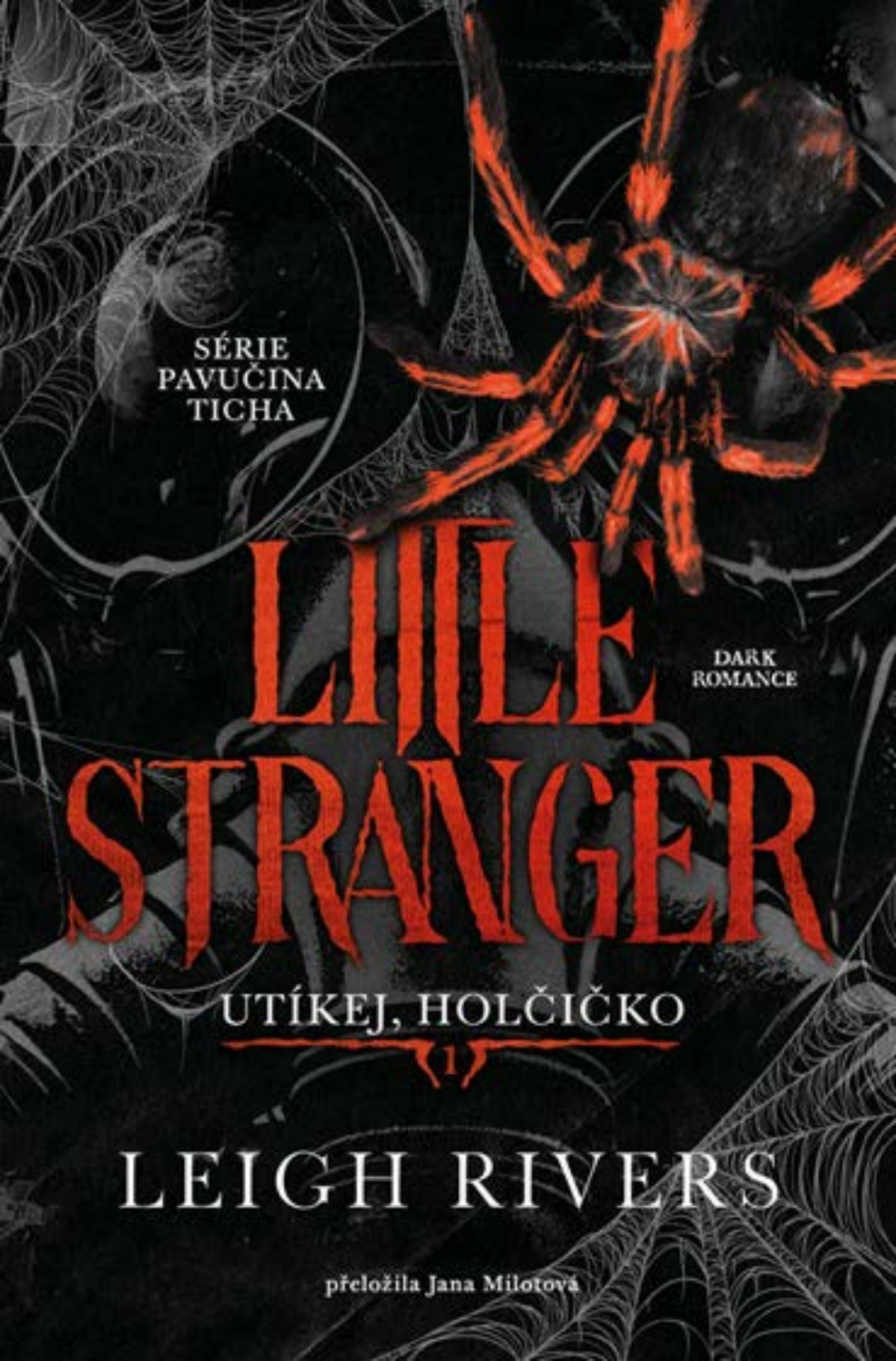

SÉRIE
PAVUČINA
TICHÁ

DARK
ROMANCE

LITTLE STRANGER

UTÍKEJ, HOLČIČKO

(1)

LEIGH RIVERS

přeložila Jana Milotová

LITTLE STRANGER

UTÍKEJ, HOLČÍČKO

Copyright © 2023 Leigh Rivers

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Milotová, 2025

Cover © Averixdesign, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6803-5 (pdf)

LEIGH RIVERS

LITTLE STRANGER

UTÍKEJ, HOLČIČKO

přeložila Jana Milotová

*Co uděláš, když ti cizí maskovaný muž
přiloží ke krku šroubovák
a řekne ti, abys utekla?*

ČÁST PRVNÍ

Olivie

Olivie – 7 let

Maminka mě drží za ruku a já vzrušeně poskakuju ve svých třpytivých růžových balerínkách s mašličkou. Na letišti je velký hluk. Všude je spousta lidí a spěchají kolem nás s připravenými kufry do obrovského letadla!

„Už je tady?“ zeptám se s širokým úsměvem. Zatahám maminku za ruku a poskakuju dál.

„Ještě ne, zlatíčko,“ odpoví a podívá se na tatínka. Tatínek nevypadá tak nadšeně jako já a maminka, ale zaslechla jsem, jak si spolu ráno povídali. Taky se těší, až se s ním konečně setká.

S mým novým bráškou. Je o rok starší než já a podle toho, co jsem slyšela od rodičů, ho jeho rodina týrala. Týrání je slovo, které použili, už když adoptovali mě.

Táta mi položí ruku na hlavu, aby mi zabránil v poskakování. Nemá rád, když to dělám. Většinou mi naplácá na zadek a pak mě pošle do pokojíčku.

„Přestaň blbnout. Slibuješ, že se budeš chovat slušně, andílku?“

Nadšeně přikývnu a s úsměvem zvednu malíček. „Slibuju.“

Nezahákne za něj ten svůj a já zase spustím ruku dolů a trucuju.

Pak ale maminka nadšeně vypískne a nakloní se ke mně. „Zlatíčko, tohle je tvůj nový bráška. Pamatuješ, jak jsme tě s tátou zachránili z toho zlého místa? Tvého brášku jsme zachránili taky!“

Dojde k nám chlapec s igelitovou taškou – kde nechal kufr? Je vyšší než já, má černé vlasy a výrazně modré oči. Jejich barva mi připomíná vlasy moje oblíbené panenky.

Paní, která ho drží za ruku, obrátí oči v sloup a zašeptá mamince: „Hodně štěstí.“ Pak podá tatínkovi nějaké papíry. „Všechny je podepište. Poslední stránka je o jeho terapeutovi – tu si prosím nechte a naskenujte ji, až si to všechno přečtete. Musíte souhlasit, aby se účastnil každé schůzky.“

Tatínek si odfrkne. „Jsi si tím jistá? Přečetla sis jeho zprávu?“

Podívá se na maminku a ta na něj přimhouří oči. „Ano, Jamiesone. To ty jsi mi jeho případ ukázal, tak se buď usměj, nebo se o něj budu starat sama.“

Tatínek se usměje.

Zatřeptám tylovou sukní princeznovských šatů, které jsem si oblékla, abych svého bratříčka překvapila. Chci, aby byl stejně šťastný jako já – ale on se neusmívá ani netleská jako já. Vypadá... smutně. Maminka říkala, že ji vždycky rozveselím, když na ni mluvím. Rozhodnu se vykročit dopředu.

„Ahoj!“ pozdravím ho s obrovským úsměvem. „Jmenuju se Olivie. Je mi sedm!“ Zvednu sedm prstů. „Myslíš, že vypadám jako princezna?“ Ukážu na svoje šaty.

Chlapec se na mě zadívá a udělá krok blíž, což mě přiměje, abych na něj vzhlédla. Je jako hasič, který mě vynesl z hořícího domu – velká chodící lidská věž!

Proč mě nepozdraví? Copak se mu nelíbí moje šaty?

Místo pozdravu trochu nakloní hlavu na stranu a pozoruje mě.

Úsměv mi zvadne na rtech. „Tobě se nelíbí moje šaty?“ Mají na sobě růžové třpytky, které ladí s mými stuhami ve vlasech. Maminka mi dokonce dovolila namalovat si pusu trochou jejího lesku, aby se moje rty třpytily jako blikající hvězdy.

Kluk něco udělá rukama a já přimhouřím oči a pak se podívám na maminku. Mluví s tou paní a tatínek píše něco na papír. Otočím se na kluka a ten zase něco udělá rukama.

„Bylo to v letadle strašidelné? Vždycky brečím, když nastartuje hodně rychle a vystřelí do oblak! Tatínek nás vždycky nutí létat letadlem. Teď je to i tvůj táta!“

Jen se na mě zadívá, zvedne si ruku k zátylku a prohrábne si kudrnaté černé vlasy.

Znovu se chci otočit k rodičům, ale kluk mě najednou chytne za zápěstí. Zalapám po dechu a podívám se na něj. Opět něco udělá rukama a já na něj nechápavě zamrčkám.

Zmateně nakloním hlavu na stranu stejně jako před chvílí on, takže mi do očí spadnou moje hnědé vlasy.

Ukáže na otáčivé dveře a pak mi podá ruku. Maminka s tatínkem se ještě baví s paní, takže mu dovolím, aby mě chňapl, a rozběhneme se ke dveřím. Možná si chce hrát na schovávanou? Umím se skvěle schovávat.

Zachichotám se. Moje balerínky dupou o zem a vlasy mi vlají kolem obličeje.

Když jsem ještě bydlela ve svém předchozím domě, kluci a holky si tam vždycky hráli – kluci nás honili, a když nás chytli, musely jsme do vězení. Bylo nás tam tolik. Měla jsem spoustu kamarádů! Ale pak přišla maminka s tatínkem, našli mě a vzali si mě k sobě domů.

Můj nový dům je opravdu velký. Maminka mi slíbila, že když se budu chovat slušně, dostanu k narozeninám psa. Budou to

moje první narozeniny u nových rodičů a já se nemůžu dočkat, až dostanu svůj vůbec první dárek.

„Kam to jdeme?“ zeptám se, zatímco mě za sebou pořád táhne přes letiště a vyhýbá se pospíchajícím lidem, kteří jsou mnohem vyšší než my. Zakopnu, vypísknu a klopýtnu vpřed, ale on mě zachytí a vytáhne zpátky na nohy.

Znovu se rozběhneme a já se začnu smát. Pak se zastaví u dveří, rozhledne se kolem a vtáhne mě dovnitř. Když si uvědomím, že jsme na přeplněných klučících záchodcích, zalapám po dechu a pokusím se vyběhnout zpátky ven.

Chytne mě a přinutí, abych se na něj podívala. Znovu něco udělá rukama. Nakonec ukáže na sebe. Když pořád netuším, co dělá, ukáže si na ústa a zavrtí hlavou. Pak ukáže na ta moje a přikývne.

„Ty neumíš mluvit?“

Opět zavrtí hlavou a já na něj vytřeštím oči. „To nic. Já to taky hrozně dlouho neuměla! Můžu tě to naučit.“

Otráveně obrátí oči v sloup. Je tak nevychovaný!

Zase na mě ukáže a pak si přitiskne dlaň k hrudi. Když ke mně přistoupí, v očích se mu zračí něco děsivého. Nejradši bych se vrátila k našim. Než se ale stihnu zeptat, co to dělá, nebo pořádně zakřičet, tatínek otevře dveře a maminka mě popadne do náruče.

„Říkal jsem ti, abys nevyváděla!“ vykřikne na mě tatínek.

Zavru oči a čekám, že bude křičet dál, ale neudělá to.

„A ty,“ vyštěkne na kluka. „Varuju tě, hochu. Ještě dvakrát něco vyvedeš a půjdeš do *jiného* nového domova. Teď jsi Malachias Vize a Vizeovi nevybočuj z řady – tak se tím koukej řídit.“

Rty se mi zkroutí do úsměvu. Já jsem taky Vizeová. Ničeho se nebojíme.

Kromě pavouků – ti mi nahánějí hrůzu.

Chlapec skloní hlavu a zakrouží si pěstí na hrudi.

„Říká, že je mu to líto, zlatíčko,“ zašeptá ke mně maminka.
„Dorozumívá se znakovou řečí.“

„Co je to? Já to chci umět taky!“

Zasměje se a políbí mě na čelo. „Tak já tě to naučím. Naučíme to celý dům.“

„I personál?“

Přikývne a zastrčí mi za ucho pramen vlasů. „Ano. Zajistíme, aby se kuchaři, pokojské i ochranka naučili znakovou řeč. Malachiáš se v našem domě bude cítit dobře. Teď je jedním z nás.“

Moje nová maminka je milá. Nikdy na mě nekřičí a neděsí mě jako tatínek. Vždycky mi zaplétá vlasy, lakuje nehty a zpívá si se mnou v autě.

Mám ji ráda.

Malachiáš si v autě sedne vedle mě a celou cestu domů se na mě dívá. Je to trochu divné a jsem z něj malinko nervózní. I tak se na něj usměju, ale on jen nakloní hlavu na stranu, jako by mě zkoumal. Pořád mi zírá na vlasy. Možná se mu líbí moje stuhý?

Když dorazíme do mého pokojíčku, sedne si na postel naproti mně. O pokojíček se teď máme dělit, protože maminka si myslí, že to pro nás bude nejlepší způsob, jak se „sblížit“. Malachiáš se dívá, zatímco mu ukazuju svůj nový domeček pro panenky. Nesměje se, když vtipkuju nebo na něj nechám mluvit svoji barbínu. Když mu dám jednu ze svých panenek, aby si se mnou mohl hrát, utrhne jí hlavu. Vytřeštím na něj oči.

„Ne!“ vykřiknu a seberu mu ji. „Tohle se nedělá, Malachiáši!“

Znovu na mě ukáže a pak si položí dlaň na hrud’.

„Co to znamená?“ zeptám se, nasadím panence hlavu zpátky a schováám ji do dřevěného domečku. „Můžeš mě to naučit?“

Jen se usměje, pak se natáhne po pramenu mých vlasů a promne ho mezi prsty.

„Chceš si k nim přivonět? Voní jako jahody!“

Přitiskne si je k nosu, nadechne se a zavře oči. Pak mě obejmě a já ztuhnu. Je to velké objetí. Přivine si moji hlavu k hrudi a čichne si k mým vlasům. Když je prohrábne, zachichotám se.

Odtáhne se a zase něco udělá rukama. Vezmu papír a podám mu pár pastelek. „Umíš psát? Jestli ne, můžu tě to taky naučit.“

Dívám se, jak si bere černou a píše jedno jediné slovo. Které ale nedává smysl.

Moje.

Olivie – 11 let

„**A** když zmáčkneš tyhle dvě klávesy, vznikne tenhle tón.“ Ozve se zvuk klavíru. Paní učitelka mi ukazuje, jak se hraje „Hodně štěstí, zdraví“. Učí mě už dva týdny. Poprosila jsem ji, jestli by mi mohla ukázat, jak se hraje tahle konkrétní písnička, abych ji mohla zahrát Malachiášovi.

Dnes je mu dvanáct, ale nechce žádnou oslavu ani rodinný výlet. Vlastně vypadá docela smutně. Obvykle mu zlepší náladu, když ho obejmou nebo když vedle něj ležím na posteli a díváme se na filmy. Zeptala jsem se ho, jestli by něco z toho chtěl, ale řekl mi, že ne.

Tedy – posunky mi naznačil, že „ne“, jelikož pořád nemluví. Maminka říkala, že je to selektivní – rozhodl se tak a od svých pěti let neřekl ani slovo. Nechápu proč. Tatínek mi slíbil, že mi to vysvětlí, až budu starší.

Někdy, když ležíme v posteli nebo ve stanu, který si postavíme v obýváku, se ho snažím přemluvit nebo ho nějakým jiným způsobem přimět k mluvení. Jen ho to naštve – když to udělám, celé dny mě ignoruje. Moje kamarádky si myslí, že je divný, protože nemluví. Vždycky se smějí, když mi něco říká znakovou řečí. Já je ale pokaždé okřiknu, ať jsou zticha.

Pořád máme společný pokoj. Maminka chtěla Malachiáše přestěhovat do jeho vlastního, ale on ji poprosil, aby ho nechala u mě. Bojí se tmy a občas spí v posteli vedle mě. Myslím, že tátu nemá moc rád. Jednou vyběhl z jeho kanceláře s monoklem.

Malachiáš vejde do pokoje a já vzhlednu od klavíru. Má na sobě černou mikinu s kapucí, která mu téměř zakrývá jeho kudrnaté černé vlasy. Sedne si na gauč před klavírem a pozoruje mě až do konce lekce.

Paní učitelka si jde promluvit s mámou – říkala, že mi musí přeložit další hodinu. Začnou se spolu bavit. Slyším, jak mluví o Malachiášových narozeninách a o tom, že táta nepřijde, protože bude schválně pracovat dlouho do noci.

Malachiáš si přijde sednout na stoličku vedle mě. Vyznakuje: *Naučíš mě to?*

Pozoruje moje prsty, zatímco mu hraju, co mi učitelka ukázala. Jakmile si uvědomí, o co jde, rozzáří se mu oči. Zazubím se a pokrčím rameny. „Všechno nejlepší k narozeninám,“ řeknu tiše. „Mělo to být překvapení.“

Vyznakuje: *Děkuju*, a pak znovu ukáže na klavír. *Zahraj mi ještě.*

Tentokrát to pokazím a on se mi tiše zasměje. Odfrknu si a zkřížím ruce na prsou. Pak začne mačkat klávesy před sebou, ale hraje samé vyšší tóny. Snažím se nehihňat tomu, jak moc mu to nejde.

„Líbil se ti můj dárek? Pomohla mi ho vybrat maminka.“

Přikývne, políbí mě na tvář a vyznakuje: *Děkuju*.

Otočím tvář a ukážu si na druhou. Políbí ji. Pak si ukážu na čelo a on mě na něj políbí taky. Když si ale ukážu na nos, políbí mě na rty. Ztuhnu.

Odtáhnou se a zůstanu na něj zírat s vytřeštěnýma očima. „Maminka říkala, že se nemám nechat líbat od kluků! A ty jsi kluk!“

Jsem tvůj bratr, takže můžu.

„Opravdu?“

Přikývne a zaleskne se mu v očích. Dlouhou chvíli mě pozoruje, pak se otočí a znovu stiskne klávesy.

Ohlédnu se přes rameno a všimnu si, že maminka stojí ve dveřích. Drží Malachiášův narozeninový dort a vypadá ustaraně. Svíčky na něm už se roztékají.

V noci domů dorazí táta a vytáhne Malachiáše z postele. Když se ho chci zeptat, co se děje, vykřikne na mě, abych šla spát.

Když se Malachiáš po několika hodinách vrátí do ložnice, viditelně se třese a posunky se mi omluví. Objímám ho, dokud neusne.

Olivie – 16 let

Před zrcadlem si učesu vlasy, vytáhnu si je do vysokého culíku, aby mi nepadaly do obličeje, na řasy si nanesu řasenku a pak zašmátrám po svém oblíbeném lesku na rty. Jestli si nepospíším, přijdu pozdě na trénink roztleskávaček. Jako kapitánka musím být zodpovědná a snažit se tam být aspoň dvacet minut před ostatními.

Když zabouchnu malou zásuvku, můj toaletní stolek se otřeše. Dlouze a otráveně vydechnu. „Kde je?“ zamumlám a znovu prohledám svoje kosmetické taštičky. Po podlaze si k sobě přitáhnu školní brašnu a pak prohledám i zbytek pokoje.

Sehnu se, abych se znovu podívala do brašny. V tu chvíli se ozve zaklepání.

Ve dveřích stojí Malachiáš a v ruce třímá můj lesk na rty.

„Proč ho máš?“ zeptám se ho a zamračím se. Pak se ale zatvářím jemněji. „Zase jsem ho nechala v kuchyni?“

Přikývne, mlčky vejde dovnitř a zavře za sebou dveře. Hodí mi lesk na rty a pak si sundá čepici a otočí ji vzad, aby zkontroloval svoje vlnité vlasy.

Za poslední rok se Malachiáš změnil z chlapce v mladého muže. Je mu sice sedmnáct, ale vypadá na dvacet. Má ostrou čelist,

dlouhé řasy a zářivě modré oči, které mi připomínají diamanty. Jeho svaly začínají být patrné i přes oblečení, a navíc rád běhá. Jednou mi vyznačoval, že mu to pomáhá uspořádat si myšlenky.

Občas běháme spolu. Posloucháme stejnou písničku. Když ji vyberu já, obvykle je to Taylor Swift. Když ji vybere on, tak Bad Omens. Pak si sedneme k jezeru a pozorujeme východ slunce. Nakonec se vrátíme domů a připravíme se do školy.

Všechny moje kamarádky ho chtějí políbit. Každý chce kousek tichého, tajemného Malachiáše Vize. Je mi z toho zle – zvláště když ve skupinovém chatu rozebírají věci, které bych radši nečetla. Není oblíbený – je ten „tichý podivín“. Všichni o něm mluví za jeho zády, protože se mu bojí cokoli říct do očí.

Malachiáš se nakloní a přivoní si k mým vlasům, jako to dělá každý den. Pak si sedne na moji postel a vyznačuje: *Kam jdeš?*

„Abigail k sobě pozvala pár holek. Táta říkal, že tam taky můžu.“

Oči mu trochu potemní a zatne zuby.

Tohle taky dělá často.

„Jdeš ven?“ zeptám se ho a on potřeše hlavou.

Tím *ven* myslím na motorku, kterou mu máma dala k sedmnáctým narozeninám. Jezdí jako blázen a myslí si, že naši nevědí, že kouří. Všichni to ale cítíme z jeho pokoje na druhé straně sídla.

Máma ho přestěhovala do vlastní ložnice poté, co mě před rodiči políbil na rty. Bylo to nevinné. Zrovna jsme spolu vyhráli deskovou hru a radovali se. Zjevně ale špatným způsobem.

Sledovat, jak vyklízí jeho část pokoje, byla ta nejhorší událost mého života – a nejspíš i jeho. Od chvíle, co mě máma s tátou adoptovali, jsem se nikdy necítila osaměle. Vždycky jsem vedle sebe měla Malachiáše, aby mi dělal společnost – hlavně za bouřlivých nocí.

Vrátily se mi noční můry. Někdy, když kvůli nim nemůžu ani dýchat, se proplížím do jeho pokoje. Nikdy mě neodmítne – taky mu chybí sdílet se mnou ložnici.

Dřív jsme si vždycky přisunuli postele blíž k sobě a drželi se za ruce. Někdy seděl na kraji mojí matrace, dokud jsem neusnula. Pořád se mě snaží chránit. Vždycky chce vědět, jestli jsem v pořádku. I po letech mi vadí, že je na druhé straně domu.

Zůstaň tu, vyznakuje. Pustíme si spolu film.

„Už jsem slíbila, že půjdu. Na film se můžeme podívat zítra večer,“ řeknu, přetřu si rty leskem a našpulím je do zrcadla u toaletního stolku. V odrazu se na něj strojeně zakaboním. „Óóó, bude se mému staršímu bráškovi stýskat?“

Sleze z postele. Když mě chytne za vlasy a stáhne mi hlavu vzad, zalapám po dechu. Druhou rukou mě vezme za tvář a přejede mi palcem po rtech lepkavých od lesku.

Stáhne mi spodní ret, pustí ho a sleduje, jak se zase rychle vrací zpátky. Vypadá... fascinovaně?

Z nějakého důvodu jsem v transu i já. Chytne mě za bradu a zatahá mě za vlasy tak silně, až zasyčím. Přesto se mu nebráním a ani mu neporučím, aby přestal. Na jednu stranu chci, aby za ně zaškubal ještě silněji – chci, aby... něco udělal.

Co se to se mnou děje?

Pustí mě a ustoupí. Hrudník se mu zvedá a klesá, jako by se snažil ovládnout. Zadívá se na svůj palec, který se leskne od mých rtů, a pak na moje teď už rozčuchané vlasy.

S těžkým oddechováním si otřu ústa. Srdce mi buší jako splašené. Jsem zmatená z toho, jak se cítím a proč je mi takové horko.

Malachiáš zasune židli, na které sedím, zpátky před toaletní stolek. Pak mi sebere hřeben, vytáhne mi vlasy z gumičky a začne mi je česat, jako by se vůbec nic nestalo.

O tři dny později vejdu do kuchyně. Máma krájí zeleninu, v místnosti potichu hraje rádio a ona si brouká písničku. Táta je jako vždy v práci – pokud zrovna neleží v papírech nebo se neúčastní konferenčního hovoru, je u soudu, kde zastupuje nějakého šílence, který se snaží nedostat doživotí za vraždu šesti lidí během jedné jediné noci.

Vizeovi jsou proslulí případy, které obvykle zaplní zpravodajské kanály a sociální sítě po celém světě. Táta je trestní obhájce a máma soudkyně. Od chvíle, co adoptovali mě a Malachiáše, ale máma pracuje čím dál tím méně. Když jsme ve škole, vždycky maluje ve svém ateliéru.

Ze svého života předtím, než jsem začala bydlet tady, si toho moc nepamatuju. Vzpomínám si ale, jak jsem se cítila, když jsem byla celé dny bez jídla. Moje feťácká matka nám pořád pouštěla muže do domu a zase je odtamtud rychle vyháněla ven. Vzpomínám si i na to, jak můj malý bratříček přestal navždycky plakat. Ležel v postýlce několik dní, než domů vtrhla sociálka a našla jeho rozkládající se tělíčko schoulené v mém náručí.

Pořád dokola jsem se omlouvala, že jsem ho nezachránila. Odvezli mě na pohotovost a o týden později už se mi představili Vizeovi. Řekli mi, že zařídí, abych už nikdy nepoznala, jaké to je mít hlad.

Svoje slovo dodrželi.

I když se svého táty bojím, mám ho ráda. V případě Malachiáše nechodí pro ránu daleko a nadává jako námořník, ale snaží se být klidnější a mírnější. Přestal pít a hodně pracuje. Nemůžu ale tvrdit, že by se od něj Malachiášovi dostávalo stejného zacházení jako mně. Jediný důvod, proč je můj bratr pořád pod

touto střechou, je ten, že ho máme s mámou rády. Bez ohledu na tátovo chování je součástí naší rodiny.

Zmíněný bratr vejde do kuchyně hned za mnou, šťouchne do mě ramenem a pak si prohrábne vlasy. Zadívá se do lednice a vezme si z ní pomerančový džus. Pohledem sklouzne k mámě, pak se podívá na mě a zalesknou se mu oči.

Před pár dny jsem sice šla ke kamarádce, ale když všichni usnuli, vyplížila jsem se ven. Místo abych vlezla do okna od své ložnice, jsem šla rovnou k Malachiášovi.

Ale to přece sourozenci dělají, nebo snad ne?

Olivie – 18 let

„**M**yslím, že tě nenávidím.“
Malachiáš se tváří uraženě. Vydeme z obchodu, kde si právě koupil pavouka. Krabici s dírami si tiskne k hrudi. Odmknu auto a ušklíbnu se, když položí kartonovou krabici na zadní sedadlo.

Krabice se trochu zachvěje a já zavrtím hlavou. „Není o čem přemýšlet – opravdu tě nenávidím. Jestli ho ale vezmeš zpátky, odvolám to.“

Přestaň se bát.

„Ne, s tím se jdi vycpat. Proč sis ze všech těch roztomilých zvířátek koupil zrovna tarantuli? Když jsi mi říkal, že si chceš pořídit domácího mazlíčka, myslela jsem, že máš na mysli koťátko nebo psa!“

Bratr na mě přimhouří oči, takže ty svoje obrátím v sloup, nastartuju a vyjedu domů. Rodiče budou ještě pryč – mají nějakou schůzku ohledně nového dítěte, které by u nás mohlo brzy bydlet v pěstounské péči.

Doufám, že to nebude další bratr – Malachiáše zbožňuju, ale někdy je s ním dost těžká práce. Zvlášť s jeho majetnickými sklony. Víc se projevily, když mi bylo šestnáct a začala jsem